

ENDREFALVY OTTÓ

SZIVEK MISÉJE

SZALÉZI MŰVEK, RÁKOSPALOTA.

Lelkiélet kis könyvei.

12. Avancinus M.
A tanító és csodatevő Jézus II.
Elmélkedések pünkösd után 13. vasárnaptól
22. vasárnapig.
Ára 1 P.

13. Avancinus M.
A tanító és csodatevő Jézus. III.
Elmélkedések pünkösd után 22. vasárnaptól
az utolsóig.
Ára 1 P.

14. Paul de Jaeger S. J.
Bizalom Szűz Móriában
Ára 80 fillér.

15. **Szűz Mária és a Szíve**
Ára 60 fillér.

16. Endrefalvy Ottó
Szivek Miséje
Elmélkedések a szentmise imáiról.
Ára 60 fillér.

SZIVEK MISÉJE.

LELKIÉLET KIS KÖNYVEI

XVI.

ENDREFALVY OTTÓ

SZIVEK MISÉJE

SZALÉZI MŰVEK,
RÁKOSPALOTA.

ENDREFALVY OTTÓ

SZIVEK MISÉJE

**ELMÉLKEDÉSEK
A SZENTMISE IMÁIRÓL.**

SZALÉZI MŰVEK,
RÁKOSPALOTA.

**Nihil obstat. Carolus Szitkey S. S. censor
dioecesanus. 5383/1935. Imprimatur Vacii,
die 20 Novembris 1935. † Stephanus,
episcopus Vaciensis.**

Don Bosco Nyomda, Rákospalota

SZIVEK MISÉJE.

Szabad-e fűzfasípon eltilinkózni a nagy Szimfónia kis visszhangját? Lehet-e nem variálni, boldogan dudolgatni a miseimádságok gondolatainak szépséges-szép dallamait?! Nem kell-e reagálni rá, hogy a földön járt Isten szenvedése előestéjének búcsúzkodó hangulatában, az utolsó vacsora emberlelkekbe szerelmes ihlettségében remekművet alkotott, előkelő nagy ajándékkal, meleg emlékekkel ajándékozott meg bennünket: a szentmisével. **Ő n m a g á t** hagyta itt benne. Nem emléket, hanem önmagát és ezért a szentmise nem imádságalkalom és nem emlékezés Krisztusra, hanem szívdobogtató, életpezsdítő nagy valóság. **Ő** maga jön el és van itt köztünk. **Ő** mondta:

„Ez az én testem . . . Ez az én vérem . . . Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre“.

És az Istenember „szeplőtelen szép jegyese“, az Egyház kiczizellálja ennek az élő ereklyének, a köztünk élő Krisztusnak remekbevésott ereklyetartóját: a szentmise szertartásait és imáit. A szeplőtelen szép jegyes, az Egyház, kihímezi remekszép nászajándékba isteni Jegyesének a mise liturgiáját. Beleszövi lelkét, érzéseit, vágyódásait, boldogságát, behímezi az Isten gondolatait, a Völegény gondolatait, azok csillannak-fénylenek itt. Ezeket a gondolatokat a mai emberrel megláttatni, számára megcsendíteni, ennek a könyvnek a célja. Hogy együtt imádkozzék, együtt érezzen a kereszten érte imádkozó s szenvedő Krisztussal, fájjon neki, ami Krisztusnak fáj életéből és örüljön annak, aminek Krisztus örült életében. Hogy együtt dobogjanak minden misehallgatásánál gondolatai, érzései a Meg-

váltónak az oltár szentségében köztünk dobogó és élő mély gazdag lelkipilágával, Szívével.

Nem irodalmi eszközök, színes szavak, szép csengésű gondolatritmusok csengtek az író lelkében, hanem isteni gondolatok és emberi életmélységek rezgettek lelkében minden szó, minden kép leírásakor. A szentmise emberi mélységeit és isteni gondolatmagasságait szeretné érzékelteni és megsejteni. Nem költészet akar zengeni a miséről, hanem bevezetni a szentmise imádságainak értelmébe, muzsikáló-búgó mélyeibe. Belekapcsolni az Egyház liturgiájába, hogy minden hívő misehallgatása egy-egy szövődő csipkéje lenne az Egyház nagy nászajándékának az isteni Vőlegény számára, drága szegélye a liturgia nagy oltárterítőjének, az utolsó vacsora új örök asztalán: oltárainkon.

És aztán elsősorban a köztünk dobogó isteni léleknek életét, a bennünk élni akaró Krisztus érzéseit,

gondolatait, terveit szeretné velünk megéreztetni. Annak az állandó istenemberi szívdobbanásnak ritmusát, melyet a szentmise jelent számunkra. Hogy együtt dobognának vele gondolataink, érzéseink, új akarásokat és terveket lüktetne belénk. Hogy ne csak az Istenember Szívének egy-egy felénk dobbanása lenne minden mise, hanem a mi szívünknek, egész belső életünknek (külső életünk e nagyszerű hajtóerejének), egész belső világunknak Krisztus felé indulása, dobbanása.

Szívünk miséje !

LÉPCSŐIMA.

Introibo ad altare Dei.

Bemegyek az Isten oltárához. Nem hagyom kint a templomajtóban köznap gondolataimat, gondjaimat, örömeimet, vágyaimat, hanem beviszem valamennyit, egész életemet és egész lelkemet hozom az Úr elé.

Olyan sokszor rám nehezedik a test súlya, fáradtság, idegek feszültsége, gondolataim és érzéseim oly gyakran a vér, gyomor, idegek rabszolgáivá lesznek és szürke szálkás kis gondok oly gyakran megkeserítik életemet. Most odamegyek *az Istenhez, aki megvidámitja ifjúságomat.* Aki legyőzhetetlenül erőssé, fiatallá teszi lelkemet. Aki

oly erős-vidámmá tesz, hogy ezentúl mindig legyőzöm a kellemetlenségeket s a bajt hálaadás-sal, derüvel a szürkeséget, jó-sággal az emberek tüskés érdességét és a lelkiség öntudatával és örö-mével a testi vágyakat. „Betölti az Úr jóval minden vágyam s mint a sas megújul ifjúságom.” (102. zsolt.)
Mint a sas! . . .

Judica me Deus . . . Ítéld meg en-gem Isten és határozd el ügyemet a gonosz nép ellenében, az istentelen és álnok embertől ments meg engem.

Ítéld a bennem levő tarkaság fölött, gondolataim, vágyaim, ér-zéseim tarka serege fölött, melyeket mind eléd hoztam. Ítéld örömeim, terveim fölött, hogy megáldhatod-e őket, vagy ki kell vetnem lelkem-ből? Ítéld azok fölött a kedves arcok fölött, melyeket szívem mé-lyén őrzök, ott maradhatnak-e? Ítéld fájdalmaim fölött, bajaim fö-lött, hogy megszentelt kerestek-e, melyekből a feltámadó diadalmas

boldogság csirázik majd vagy csak céltalan önkínzások, a pokol sötét árnyékai? Ítélj a körülöttem levő jó és rossz embertestvérekről is. S adj erőt, hogy amit elítélsz és kivetsz, én is elítéljem és kitépjem önmagamból, ha még olyan erősen nőtt is belém! *Határozd el ügyemet végre a bennem levő gonosz gondolatok, vágyak, hajlamok, tervek sokasága ellen. Adj erőt, ments meg engem, légy menedékem minden körülöttem és bennem levő álnoksággal szemben. Mert te vagy Isten az én erősségem!*

Ó, tudom jól, sokszor elhagytalak Téged! Kapaszkodtam gondolatokba, tervekbe, melyeket Te sohasem áldhattál meg, ragaszkodtam arcokhoz, melyek csak az érzékiséget égették belém és közönnyel, gyűlölettel kiégettem szívemből gyűrött, szenvedő arcokat, csak azért, mert kellemetlen, ellenszenves emberek voltak számomra. Elfordultam Tőled, folyton azon mesterkedtem, hogyan húz-

hatnám ki kezemet a Te jóságos, erős atyai kezedből, apró örömmel hogyan bújhatnék el szemed elől az emberi gondolkodásmód elnéző bokrai alá. Hátat fordítottam Neked és elszöktem Tőled. És most, oly nehéz visszatalálnom Hozzád, annyi minden áll utamba és büntetéstől úgy kell éreznem, hogy kinyujtom Utánad kezemet és nem találom meg kezedet . . . *Miért, hogy így elvetted? Miért járok szomorúan, mikor szorongat ellenségem, a körülöttem és bennem tornyosuló sok rossz?!*

Emitte lucem tuam . . . Fényességedet és igazságodat küldd el, azok majd elvezetnek és elvisznek a Te szent hegyedre és hajlékodba. — Fényességedet, kegyelmed fényességét és igazságod erejét küldd el nekem. Hogy megvilágosodjon minden úttalan útam és minden útjavesztett, bolyongó, az érzékiség örömei vagy anyagi jó után kószáló érzésem visszataláljon Hozzád! Vonzzon ke-

gyelmed ereje, mint a napsugár a nyirkos mélységből a magasba húzza a virágot. Hétköznapi kis önzések, kényelmeskedések, élvezetek, önkínzó gyötrődések, sötét hangulatok ködös, nyirkos völgyéből, mocsaras rétjéről elvigyen, felvigyen a Te országod, az Isten országa, a Te életed, az evangéliumi élet, tiszta, erős, égbenyúló nagy hegyeire!

És bemegyek az Úr oltárához. Egész lelkemmel, minden gondolatommal, minden tervemmel, melyet meghagysz és melyet Te adsz nekem. Ujjongó örömmel állok meg előtted így megtisztult, kialakultabb lélekkel és lelkem élő citerájának ezer érzés-húrján dicsérlek Téged Isten, én Istenem.

Miért vagy én lelkem szomorú? Miért háborgatsz engem? Miért szomorít, hogy a kivert rossz gondolatok vissza-vissza járnak és bebocsátásért dörömbölnek, hogy régi rossz emlékek rossz szellemei kísértenek lelkem ablaka alatt? Miért

fáj, hogy kiteptem azt, ami gaz volt és miért sajog-vérzik ott, hol kiszakítottam önmagamból a földi örömek fagyöngyeit? *Bizzál az Úrban* lelkem, mert Ő minden áldozatért százszorosan boldogsággal fizet, Ő megőrzi és legyőzhetetlen erőssé teszi piciny erődöt. Ha Ő őrzi a házat, nem hiába virrasztasz, de hiába döngeti az ajtót száz édeserős kísértés. *Áldani fogom még az én orcámnak szabadítóját, az én Istenemet!*

... Az én orcámnak szabadítóját.

Feltépte arcomat a gond és a fájdalom, szemem fényét megtörte a bűn s a bánat, homlokomat végig barázdálta a harag. De megszabadítja lelkem arcát az Úr: homlokomat kisimítja még az önuralom ereje, arcom barázdáit lesimítja a megnyugvás Ő benne és szememben kigyújtja a lélek tiszta erejének és mosolyának tüzeit. *Áldani fogom még az én orcámnak szabadítóját, az én Istenemet!*

Bemegyek az Úr oltárához. Mintha hazajönnék. Haza, ahová szívem, legszebb vágyaim, legjobb gondolataim, örök kielégíthetetlen boldogságszomjúságom hoznak. Ahol már vár a végtelen Isten édesanyánál anyaiabb, édesapánál apaibb szeretettel. Ahol az Ő szépséges, valósággá, emberlélekremekké lett gondolatai, emberlelkek, testvérek családi melegsége várnak: mennyei Édesanyám, a szent Szűz és erős nagy testvérek, kiknek sikerült a földi élet, a szentek. Vár az erős testvér, a tölgyember: Keresztelő Szent János. És a szeretetük s hitük tüzeben szentté tisztult Szent Péter és Pál. És sokan mások, mind olyan hús-vér emberek mint én. Szégyenkezve állok meg előttük, köztük, úgy nem illem közéjük sok-sok gyarlóságommal, vétkemmel, földszagú emberségemmel s embertelenné lett lelkemmel. Megvallom tielőttetek méltatlanságom:

Confiteor . . . Gyónom a mindenható Istennek, a boldogságos és mindenkor szeplőtelen Szűz Máriának, Szent Mihály főangyalnak, Keresztelő Szent Jánosnak, Szent Péter és Pál apostoloknak, minden szenteknek és neked Atyám, hogy sokat vétkeztem gondolattal . . . szóval . . . cselekedettel: én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem! . . . Azért kérem a boldogságos mindig szeplőtelen Szűz Máriát, Szent Mihály főangyalt, Keresztelő Szent Jánost, Szent Péter és Pál apostolokat, minden szentet és téged Atyám, imádkozzatok érettem a mi Urunknál Istenünknel.

Könyörüljön meg rajtunk a mindenható Isten és bocsássa meg bűneinket és vezessen bennünket az örök életre. Amen!

Bűneink bocsánatát feloldozását és elengedését adja meg nekünk a mindenható és irgalmas Úr. Amen!

Fordulj felénk Isten és hozz életre minket. — És a Te néped vigadozni fog Benned. — Engedd Uram irgal-

*madat látnunk. — És hozd el már
szabadulásunk.*

*Hallgasd meg Uram imádságo-
mat és kiáltásom jusson Eléd!*

AUFER A NOBIS . . .

Angyalszárnyak vannak összecsucskva mindannyiunk lelkében, az isten-hasonlatosság, istengyermekség angyalszárnyai; a tisztaság fehér színében ragyognak a jóságnak és szent akarat erőnek összecsucskott szárnyai bennünk. De Uram, ólomsúlyok nehezeden ezekre a szárnyakra! Rájuk súlyosodik a környező élet porrétege és bűneink nehéz sara. És terheltségek bénítják meg őket; a mámor borát őseink itták és a mi akaratunk lett aluszékony tőle... Magunk is titkos és idegen bűnökkel, belső önzéssel hányszor sorvasztottuk lelkünk fehér jóság szárnyait! Össze is törtük őket, mikor a fészekből kikivánkoztunk, Tőled távol szálltunk; véresre tépte a bűn

tövise, mikor bűnös élvezetek csipkerózsáira vágytunk . . . Úgy-e meggyógyítod Uram összetörött sebezett szárnyunk, hisz Te a megtört nádat, megtört szárnyat nem töröd össze! . . .

Aufer a nobis . . . Vedd el kérünk Uram a mi gonoszságainkat, bűneinket, elesettségünket, lelki ellustultságunkat, céltalanságunkat, hogy a Szentek Szentjébe, ahová csak kerubok illenek, tiszta lélekkel, lelkünk kibontott, erős, fehér jószág szárnyaival léphessünk be.

Szentjeid, kiknek ereklyéi itt vannak és minden szentnek érdemei által kérünk Uram, bocsásd meg minden vétkünket. Amen.

GLORIA.

Jó volna beállni az angyalok karába, ezek közé a csupa zseniális, ihletett nagy lelkek közé s megszabadulva test erejétől, minden terheltségtől, anyagi élet gravitációjától s emberek komizságától, tiszta lélekkel, jókedvűen, egészségtől duzzadó friss akarattal élvezni Isten szép világát, szívni magunkba és dalolni életünkkel a Teremtő örök dicsőségét: *Dicsőség az Istennek a magasságban . . .* Ó Uram, dicsőség Neked, engedd ezt nekünk! Add meg ezt nekünk! Oly nagy a Te dicsőséged, oly erős mindenható vagy, hogy megteheted: minden bűnös elesettségünk és elburjázott könnyelmű megszokásunk ellenére is tudjunk még tiszták lenni, minden

ránk-kérgesedett önzésen át is jobbik énünket árasztani és osztogatni!

Megteheted, hogy ezer bününk, lázadásunk, lelki kuszáltságunk után is tudjunk még Gloriát énekelni tisztán, csengően, hogy életünk a Te dicsőséged és a mi békességünk dalává legyen. Tedd is meg Uram, szedd harmóniába életünk zürzavaros bábeli lármáját. Feltűzeltük a testet a lélek ellen, kicsinyességünk, önzésünk, érdességünk ellenségeinké tette embertestvéreink érzéseit. De Te megteheted Uram, teremts új csodát, hogy minden körülöttünk és bennünk viharzó tenger egy szavadra lecsituljon, hogy béke, áldott békesség legyen körülöttünk és bennünk, a jó akaratú emberek békéje.

Mi akarjuk a jót, ó Uram, mikor már felborítottunk és elrontottunk kívül és belül mindent, mikor már az érzékiség és mértéktelenség csömörét érezzük, mikor kiégett kertté lett minden tiszta érzésünk és az

élet friss erejét eltékozoltuk és rab-
szolgává süllyedt akaratunk és ön-
zésünk forradalmat szított ellenünk,
ó Uram akkor már megtérünk Hoz-
zád, akkor már akarnánk a jót. En-
gedj hát újra kezdenünk, minden-
ható arcod ragyogjon belénk . . .
dicsőség Neked, a Te dicsőséged
öleljen körül . . . adj új erőt, hogy
legyen mit Neked adnunk. Hogy
dicsőséged dala legyen életünk:
Békesség a jó akaratú embereknek!

*Laudamus te . . . Dicsérünk Téged.
Áldunk Téged. Imádunk Téged. Di-
csőitünk Téged. Hálát adunk Neked
a Te nagy dicsőségedért, nagy-nagy
mindenhatóságodért, hogy jóságod-
dal, minden bennünk nagyra nőtt
rossz konkolyvirágai fölé növesz-
ted jó szándékaink búzáját. És hála
nagy dicsőségedért, hogy saját vé-
reddel öntözöd a Te vetésedet, Get-
szemániban értünk verejtékezett, os-
torozásnál s Kálvárián értünk kifolyt
véredből árasztod az isteni erőt ösz-
szetöredezett nádszál-lelkünk ösz-*

szeforrasztásához, lelkünk elszáradt gyümölcstelen ágának életrekeltéséhez.

Mert Te egyedül vagy szent, aki szentté tehetsz minket is, Te egyedül vagy az Úr, aki bennünket megkopott érzésű, elványadt akaratú kolduslelkeket az élet királyáivá tehetsz. Te egyedül vagy a legfőbb, kinek a legszebb Glóriát lelkünk békéje zengi, Jézus Krisztus, a Szentlélekkel egyetemben az Atya dicsőségében! Amen!

SZENTLECKE.

Bár úgy tudnám hallgatni, olvasni a szentleckét, mint azok az öskeresztények, kikhez ezek a levelek íródtak, akik lelkük atyjának az apostoloknak sorait úgy hallgatták, olvasták, mintha ő maga szólt volna hozzájuk és minden szó mögött az apostoli lélek szent buzgóságát, kemény akaratát és meleg nagy szívét érezték lüktetni. Új életet indított lelkükben, feltüzesítette pislákoló jó elhatározásaikat, élökké szította bennük a megfakult jó gondolatokat.

Ha én is az apostoloknak, sőt az ő Mesterükkel telített lelkükön, egyéniségükön át magának az Úr Jézusnak ilyen személyes közelségébe tudnék jutni és a történelem kétezeréves távolságában is az Úr

Krisztus szent egyénisége ellenálhatatlan napfényerejének kis nyíló virágává tudnék kifakadni! Ha nem is az Ő történelmi közelségének buja zónájában fakadt pálma vagy hatalmas cédrus, de legalább a magam sziklás, poros, karsztos környezetében — mely nem úz, húz, hajt felfelé, hanem inkább húz lefelé, — legalább itt lennék fakadó kis kakukfüve, virágzó kis mohája az Úrnak!

Sok bennem a jó gondolat, sok a jó szó az ajkamon s kifogástalan erkölcsi ítéleteim vannak másokról. De . . . a jó szavak olyan üresen csengenek sokszor, a jó gondolatokat olyan hamar megfojtja a környezet hideg, poros, nyárspolgárius hatása; csak szép rózsaszínű felhők, melyek áldásos tetteket sohasem vagy csak nagy ritkán esöznek. És az ítéleteim? . . . hiszen, ha magammal szemben is olyan szigorú tudnék lenni!

Ó Uram, engedd, hogy a bennem

levő sok jó gondolat, jó szó mind életté csirázzék, kifakadjon meleg találékony szeretetté és kemény legyőzhetetlen akarattá, melyet nem rothaszt porrá észrevétlenül környezetem. Engedd Uram, hogy a mai szentlecke gondolatai, ennek az apostoli levélnek gondolatai és a Te sok leveled, üzeneted, melyet mindennap küldesz, jó könyvek és az élet, a körülöttem és bennem hullámozó jó és rossz ezer betűjén át, ez a sok kegyelem mind lüktető életté, tetté, érdemmé legyen bennem!

MUNDA COR MEUM . . .

Munda cor meum et labia mea . . .

Tisztítsd meg szívemet és ajkamat, mindenható Isten, ki Izaiás próféta ajkát parázssal tisztítottad meg. Úgy méltóztassál engem ingyenes irgalmaddal megtisztítani, hogy szent evangéliumodat méltón hirdethessem.

Mennyi gonosz szó, érzéki szó, rágalom és kárörvendő szó szennyezte be ajkaimat! Hányszor szólhattam volna, visszatarthattam volna mást a bűntől, elsimíthattam volna bajt, szólhattam volna életet keltegető napsugárerejű jó szót és a gyávaság összeszorította torkomat. „Jaj nekem, mert hallgattam, beszennyezett ajkú vagyok!” . . . Tisztítsd meg ajkaimat Úram és éged ki a

gyávaságot, a bűnt szívemből, hogy méltó legyek evangéliumodat hirdetni, hogy a Te tanításod csengjen minden szavam mögött, legyen alaphangja, zengése minden beszédemnek. Nem szenteskedő frázisok, ájtatos szólások, hanem az evangélium tiszta ereje, jósága, keménysége zengjen minden beszédem mélyén. „Grata miseratione, ingyenes irgalmaddal“ jóságoddal méltass erre Uram!

Az Úr legyen szívemben és ajkaimon, hogy egész életemmel méltón és illően hirdesse evangéliumát. Evangéliummá, „jó hírre“ legyek másoknak, mindenkinek!

EVANGÉLIUM.

Sequentia sancti evangelii . . .

Következik a szent evangélium . . .

„Következik a szent evangélium“, egy darab, egy rész az evangéliumból — bárcsak így jelenthetne be heroldként az embereknek rólam való véleménye, bárcsak ez lenne az arcokra írva, ez a lelkekben, ezt sugároznák felém a szemek, ha munkám helyén, társaságban, otthon, bárhol emberek között megjelenek! Ha úgy értékelnének: ez az ember, ennek élete egy darab az evangéliumból! A szentek mind ilyen csodás illusztrációi voltak az evangéliumnak. Én pedig?! . . . hiszen igaz, szavaimban, ahogy az embereket kezelem, ahogy munkához és szórakozáshoz hozzányúlok, igaz,

valami csak vissza-visszacsend az evangéliumi szeretetből, tisztaságból, következetes meg nem alkuvásból. De olyan erőtlennül, olyan gyengén! Foszlányok, az evangélium megkopott, foszladozó mondatai.

Kell, hogy életem és lelkem száz színével kihímezzem, kiszőjem az evangéliumi gondolatokat, hogy igazán élő illusztrációjává legyek az evangéliumnak, hogy tisztán és félreérthetetlenül kiolvasható legyen életemből a krisztusi tanítás.

A mai szent evangéliumból is elviszek lelkemben egy mondatot, egy jó gondolatot. Hétközben sokszor gondolkodom rá és munkámat jobbra, szavaimat melegebbé, gondolataimat tisztábbakká teszi majd. Kérem az Úr Jézust, adja segítségét, hogy egy héten át folyton az † eszemben, † ajkamon és † szívemben legyenek ezek a szent evangéliumi gondolatok. Ezek fognak kicsengeni következő hétköznapjaimból: megtestesítője leszek az Úr Jézus tanításának!

FÖLAJÁNLÁS.

A KENYÉR FÖLAJÁNLÁSA:

Suscipe sancte Pater . . .

Fogadd el szent Atya . . .

Kenyeret, hófehér szent ostyát ajánlunk fel mennyei Atyánk, hogy fehér márvány lépcsőjévé legyen Szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus földreszállásának . . .

Milyen hosszú út az, míg a por-szemet, sarat, esőcseppet a nap-sugár varázsereje búzaszemmé gyúrja és milyen hosszú út az, míg ebből a barna búzaszemből hófehér kenyér, ostya lesz!

Ó, ha az én életem, egyéniségem sara, földje, szürkésege, ha hétköz-

napjaim kis poros földszagú gondolatai, érzései, hangulatai is ilyen csodás fehér tisztult egyéniséggé alakulnának az Isten kegyelmének napfényén és a szenvedések malomkövei között! Hogy méltó fehér ostyája lennék az Úrnak, melyet átváltoztathat saját képére, hasonlatosságára, hogy kialakulna bennem is a Krisztus-arc, önmagam szent, jó, örök boldogságára! . . . Ha nem is tudok át-lényegülni, egészen Krisztussá lenni, mint ez a boldog kis ostya, de legalább egyre jobban hasonlítsak hozzá, egyre jobban belém rajzolódjanak az Ő vonásai. Hogy egész életem ilyen nagy átváltoztatássá legyen. Törekedni akarok rá . . . föl-ajánlom magam. *Suscipe sancte Pater . . . Fogadd el szent Atya, én menyeyi jó Atyám, mindenható örök Isten, ezt a szeplőtelen áldozati adományt és vele együtt az én lelkem, egyéniségem érlelődő, alakuló, tisztuló ostyáját, fogadd el azt is, ami az utóbbi napokban a hétköznapok*

szürke porából, kellemetlenségek és bajok ragadós agyagjából, megpróbáltatások, kísértések sarából, test és érzékiség kövér humuszából fehérséggé, szeretetté, akarattá és így érdemmé alakult bennem.

Fogadd el engesztelésül számtalan bűneimért, megbántásaimért, mulasztásaimért. Bűneimért, hogy búza helyett konkollyá lettem a Te országod földjén. Megbántásaimért, hogy az élet malomkövei között nem finomodni, tisztulni, megtörni akartam, hanem Téged megkarcolni zúgolódással, kishitűséggel, belső gyávasággal. *Mulasztásaimért,* hogy még mindig annyi kicsinyesség, szürkeség, irigység, gyűlölködés, bosszúság szürke korpája van bennem. Fogadd el!

Fogadd el minden keresztény hívőért, élőkért és megholtakért, hogy nekik és nekünk az üdvösségünkre legyen, hogy mindnyájan átalakuljunk a Te fehér ostyáddá önmagunk örök nagy boldogságára.

Hogy hófehér lépcsőjévé legyünk
az Úr Jézus földreszállásának! . . .

BOR ÉS VÍZ ELEGYÍTÉSEKOR:

Deus qui humanae substantiae . . .

Isten, ki az emberi természet méltóságát csodálatosan alkottad és még csodálatosabban megújítottad, add, hogy e víz és bor titka által részesüljünk Annak istenségében, Aki a mi emberségünk részesévé lenni méltóztatott . . .

Nem egymást tépő tüskének, nem gyümölcstelen ágnak, fanyar vad venyigének, hanem édes nedvű, arany-szemű drága szőlőnek akartad az embert Te, *aki az embert csodálatosan* szépséges szépnek, jóságos jó-nak, nagy erősnek, boldognak *alkottad*. És mikor a bűn kiszívta — és százszor újra kiszívja — élet-erejét, az öröm és boldogság édes nedvét életéből és elszáritja benne

a tisztaság erejének eleven nedv-
keringését, hogy helyébe keserű fa-
nyarsággal töltsé meg szívét, Te
akkor *még csodálatosabban meg-
újítottad* és egyre megújítod, a mi
elszáradt emberi méltóságunk szá-
raz ágát beleoltod az élő szőlőtőbe,
az Istenemberbe, hogy újra édes,
szép gyümölcsöt teremjünk és tönkre
ne menjünk . . .

Uram, a mi kicsinyke lelkünk
csak parányi csepp a Te nagy lel-
kedhez képest. Csak víz, pocsolyák
vize : legjobbaink, a legszentebbek
közülünk is csak parányi harmat-
cseppek, égből hullott esőcseppecs-
kék, hegyipatak cseppjei. *De en-
gedd, hogy ennek a följánlott bor-
nak és víznek titka által* úgy el-
nyelje, úgy magába szívja, átalakítsa
a mi emberiségünk kis cseppjét a Te
érettünk emberré lett istenséged,
hogy *amint Te emberi természetünk
részesévé lenni méltóztattál, úgy mi
is részesévé legyünk istenségednek,*
a Te jóságodnak, erődnek, tisztasá-

godnak és egykor boldogságodnak . . .

A BOR FELAJÁNLÁSA:

Offerimus calicem salutaris . . .

Följajánljuk neked Uram az üdvösség kelyhét . . .

Följajánljuk neked Uram az üdvösség kelyhét, azt a szent Vért, mellyé majd ez a bor átváltozik, mely megszerzi nekünk az üdvösséget és életünk vergődését, egyéniségünk, lelkünk céltalanul forrongó kialakulatlan, zavaros csípős mustját a kialakult, Isten terveéhez hozzá-simuló, boldog, üdvözült élet drága borává változtatja.

És kérjük kegyességedet, hogy szent fölséged színe elé a mi üdvösségünkért és az egész világ üdvösségéért édes illattal szálljon fel. — Ez életünk értelme, legfontosabb és egyetlen igazán nagy kérésünk, melyért

magad szállottál le közénk és melynek az egész kereszténység minden gondolata, ereje, kegyelme s szépsége csak eszköze vagy szépséges kerete: az egész világ üdvössége, a mi üdvösségünk.

A mi üdvösségünkért ajánljuk fel ezt a kenyeret és bort, ezt a szep-lőtelen áldozatot, a magunk kis életét, érdemeit, vágyait, áldozatait, imáit . . . mindent . . . A mi üdvösségünkért, hogy részesévé legyünk Annak istenségében, ki a mi ember-ségünk részesévé lenni méltóztatott, részesüljünk a Te örök boldogságodban!

ORATE FRATRES . . .

Imádkozzatok testvéreim, hogy az én áldozatom és a ti áldozatotok, az én vétkeim és a ti vétkeitek miatt ne utálatos, hanem az Úr Jézus érdemei által kedves legyen Istennél, a mindenható Atyánál.

Fogadja el az Úr az áldozatot kezedből az Ő nevének dicséretére és dicsőségére, a mi javunkra és egész anyaszentegyházának üdvére.

Ne nézze az Úr, hogy a te papi kezeid is emberi kezek, földdel, földi gonddal s földi élvezetekkel eldurvított kezek. Mi imádkozunk érted is, hogy kezeid tiszták legyenek, hogy ne a földies gondoktól megkérgesedett, ne világi ambícióktól, földi élvezetektől komolytalanná finomodott gyenge kezek, hanem

tiszta, erős, szent kezek emeljék fel az Úr felé, ajánlják fel jószándékaink, áldozataink csekély adományait s az Úr szent Testét és Véréét. Hogy ne csak az Egyház imádságának, szertartásainak Isten előtt is kedves, remek aranykelyhében, hanem szent papi lélek, szent papi élet kezeivel is adhassuk oda a végtelen Istennek az Úr Jézus értünk feláldozott Testét, értünk kiontott szent Véréét!
Amen!

PRAEFATIO.

Sursum corda. Föl a szívekkel!

Hétköznapok porában fürdő verébéletből most elég kell, hogy legyen és ha eddig földi javak kövér búzatáblái közt fészkeltek vágyaink, most az Úr oltárára kell költözködnünk és ott elkezdenünk lelkünk igazi otthonának meleg fészket épígetnünk. S innen — hol az Úr sasszárnyakat adott elszürkült, elsatnyult lelkünknek, — szárnyalunk most fel hozzá. Fölemeljük szívünket minden kicsinyesség, harag, neheztelés, földi vágy, földi gondolat porából s virágos rétvéről. Föl, föl a szívekkel! Szárnyaló szív a szívem, elébeszárnyal a magasba, eléberöppen Annak, Aki jön, készül leszállni ide az oltárra közénk . . .

Föl a szivekkel . . . Habemus ad Dominum, fölemeltük az Úrhoz!

Gratias agamus . . . Adjunk hálát a mi Urunknak, Istenünknek. — Méltó és igazságos, illő és üdvösséges, hogy Neked mindig és mindenütt hálát adjunk, hogy necsak minden szívdobbanásunk a Te dicsőséged dalát lüktesse, hanem öntudatos, szabad lelkünk minden érzése, gondolata s minden tervünk, munkánk háladal legyen Neked, akinek ereje, szépsége és jósága ott lüktet mindig és mindenütt bennünk: szent Úr, mindenható Atya, örök Isten!

Aki egyszülött Fiaddal és a Szentlélekkel egy Isten, egy Úr vagy. Egy Isten, egy Úr, kinek gondolatai, szépséges ihletett elgondolásai nem forgácsolódnak szét az anyagon, nem ragadnak félig benne a formátlan anyagban, kinek akarata nem ütközik legyőzhetetlen akadályokba, kit meg nem állítanak útján a bűn szakadékai, kinek fényessége nem cipeleli maga mögött a tökéletlenség

árnyékait, kiben nincsenek ütköző gondolatok és egymást gyilkoló, szét-húzó vágyak! Ki egy Isten és egy Úr vagy!

... *Egy Isten, egy Úr vagy, nem egy személy egységében, hanem egy lényeg háromságában.* Véghetetlen ellenállhatatlan akarat, egy, akit nem húztak kétfelé feszülő vágyak, de egyúttal nem megkövesedett, megfagyott hideg nagy akarat, nem egyedülálló elhagyott nagy Felség, hanem az életnek és szeretetnek végtelenül gazdag áradó, áramló, fakadó világa vagy ó Szentháromság! Önmagadat elgondolod örök Atya és ez az önmagadat, egész végtelen, isteni gazdagságot átfogó mélységes-magasságos valósággá lett gondolatod, megtestesült gondolatod maga: az Isten, a Fiú-Isten. S az Atyának és Fiúnak egymásra találó, egymás felé áradó, az egymásrataláltság végtelen boldogságában egymást egészen át-fogó, átölelő, egymás életét egészen kitöltő nagy szeretete: a Szentlélek...

S ezt a mi parányi kis földi terem-
tett világunkat s az én lelkem pa-
rányi kis világát is önmagadban sze-
reted, ó Szentháromság . . . min-
den gondolatom, szeretetem, vágyaim
minden feszülése a Te gondolatod,
az Atya és Fiú egymás felé áradó
szeretetének egy-egy lüktetése, visz-
szacsillanása. Nincs nagyobb gondo-
lat, nincs más gondolat, mint csak
a Tied, mely itt rezeget a mi emberi
parányi zsenialitásunk gondolatai-
ban. Nincs szeretet, csak a Tied,
csak Te élsz és vagy minden igazi
szeretettben. Minden szeretettel ön-
magadat szereted ; minden, ami csak
nagy és jó és szent és erős, ami itt
alakul és csillog körülöttünk és ben-
nünk, mind a Te életed, boldogságod
elidegeníthetetlen, gazdag végtelen-
séged túlaradó fölöslegesen-fölös bol-
dóságának egy-egy kicsordult da-
rabkája, sugara, rezgése . . . csak
megsejteni lehet Téged, csak naggyá
lenni ebben a megsejtésben, csak
imádni a Szentháromságban a sze-

mélyekben a sajátosságot, a végtelen, gazdag, önálló, világfölötti és szépséges nagy szellemi egyéniségét, a lényegben az egységet, a három személy egymásba forrását, egymásra-találtság boldogságában való teljes eggyé olvadását és a fölségben ezt a csodálatos egyenlőséget. Ezt imádják az angyalok angyali lelkük zsenialitásával és ihlettségével, de ők is csak a Szentháromság titkának, gazdag és boldog életének sejtésében élnek és ennek a sejtésnek elragadott himnuszait éneklik. Ugye Uram megengeded, hogy velük gágyogjam, velük cirpeljem legszebb érzéseim s legnagyobb gondolataim kis nyelvén az ő éneküket: Szent, szent, szent vagy seregek Ura Istene . . .

SANCTUS.

*Szent, szent, szent seregek Ura,
Istene . . .*

Ura annak a végtelen gazdagságnak, érzések, gondolatok, boldog valóságok végeláthatatlan seregének, mely ott lüktet a Szentháromság boldog életében. És ott tükröződik a teremtett világnak végtelen szépség-, jóság- és erő-seregében! Ura a természet erői végtelen seregének, ennek a csodálatos kórusnak, melyben ezer madár dala, méhdöngicsélés, ezer virág színe, illata, vihar és vizesések s hegycsúcsok dübörgése, emberi test szépsége, emberi hang csengése dalol sanctust! Szent, szent, szent seregek Ura, Istene! Ezer gyönyörű emberi érzés, szárnyaló nagy gondolat, simogató meleg sze-

retet, nekifeszülő akarat, ezer kegyelmi erő, erkölcsi hősiesség vég nélküli seregének Alkotója és Úra . . . Szent, szent, szent a legnagyobb, legszépségesebb-szép lelkek, az angyalok seregének Úra! Szent, a napfénynél aranyabb, harmatcseppnél tisztább, angyali léleknél remekebb emberi lélek gazdagságának: Szűz Mária lelkének Alkotója és Úra! Áldott, ki ő általa a világba lép, az ő isteni szent Fia, *aki az Úr nevében jő* hozzánk és az Isten erejét, jóságát, tisztaságát hozza nekünk ajándékba!

Áldott ki az Úr nevében jő! . . .

KÁNON.

ÚRFELMUTATÁSIG.

Te igitur clementissime Pater . . .

Téged azért legkegyesebb Atya, a Te Fiad, Jézus Krisztus, a mi Úrunk által alázatosan kérünk és esedezünk fogadd el és áldd meg eme ajándékot, admányokat, életünk, önmagunk darabos ostyáját, ezt a szeplőtelen áldozatot, a mi Urunk Jézus Krisztus szent testét és véré, értünk odaadott életét, amelyet első sorban szent katolikus Egyháza-dért ajánlunk fel. Azért az Egyházért, melytől mi is lelkünk életét kaptuk s melyből annyi kegyelem és erő árad belénk, hogy ezt a Te anya-

szentegyházadat *az egész földkerekségén békében megtartsad, megőrizzed, egyesítsed és kormányozzad*, hogy mindenfelé áraszthassa áldott erejét; megtartsd a mi szentatyánkkal, *szolgáddal, XI. Pius pápával*, ki a Te helyettesed, kire szíved gondjai nehezednek, *püspökünkkel N.*, akit nagy családod atyjává tettél és minden hívőiddel, *akik a katolikus apostoli hitet vallják.*

Élőkről való megemlékezés . . .

Memento Domine . . . Emlékezzél meg Uram . . .

Mielőtt leszállnál az oltárra, Uram, engedd, hogy ideállítsuk léleekben azokat, akiket nekünk adtál, hogy szeressük őket, kiknek szívét szívünkhöz szőtted. Engedd, hogy szeretetünk Irántad és irántunk elhozza őket ide eléd, még ha talán ők maguk nem is nagyon szoktak Eléd jönni . . . Engedd, Uram, hogy ideállítsuk lelkük minden nyíló, fakadó

kegyelem virágzását, hogy még szebbé nyíllassad Uram és ideállítsuk, idehozzuk eléd minden bűntől megfagyott, élet bajától megkérgeedett lelkiéletük bimbóját. *Emlékezzél meg hát Uram, szolgálóidról és szolgálóidról.* (Itt elsorolom őket és mindazt, amit kérek számukra . . .) És emlékezzél meg *mindazokról, akik itt állanak*, láthatóan és láthatatlanul velem együtt arról a sok katolikus testvérről, akiket talán nem is ismerek, de testvéreim, mert Te szereted őket s odaadtad magad értük és éretted én is szeretni és segíteni akarom őket. Emlékezzél meg minden lélekben itt körülállóról, akik lélekben itt vannak, kedves embereimről, akik talán éppen most szintén valahol misét hallgatnak vagy akiket az élet nehéz gondja tart fogva. Emlékezzél meg mindnyájunkról, *kiknek hite ismeretes és áhitata tudva van előtted, akikért a dicséretnek ezt az áldozatát felajánljuk vagy akik magukért és övéikért lelkük megmentésére, üdvössé-*

gük reményének biztosítására felajánlják, teljesítve fogadalmaikat, Neked, örök élő Istennek.

A szentek közösségéhez . . .

Communicantes . . .

Engedd Uram, hogy a Te fogadásodra, mikor leszállsz közénk, ide állítsuk, a mi szent, előkelő nagy lelki rokonságunkat, a Te barátaidat, a szenteket is. Eggyé akarunk lenni velük, hasonlókká lenni hozzájuk, összeforni, hozzásimulni az ő nagy gondolataikhoz, bűnbánatukhoz, önlegyőzésükhöz, jóságukhoz, irántad való nagy szeretetükhöz. Engedd Uram, hogy így eggyé legyünk velük és emléküik felidézésében hozzátüzesedjék lelkünk a *Szűzanya* lelkéhez, így idézzük fel s *üljük emlékét a szent apostoloknak és vértanúknak, Péternek és Pálnak, Andrásnak, Jakabnak, Jánosnak, Tamásnak, Jakabnak, Fülöpnek, Bertalanak, Máténak, Simonnak és Tádénak,*

továbbá az első vértanú pápáknak emlékét: *Linusnak, Klétusnak, Kelemennek, Sixtusnak* és az ősegyház kedves vértanúinak *Kornélnak, Cypriánnak, Lőrincnek, Krizogonnak, Jánosnak és Pálnak, Kozma és Demjénnek és minden szenteidnek. Add, hogy érdemeik és közbenjárásuk által mindenben megerősítsen hathatós segítséged. Krisztus Urunk által. Amen.*

Hanc igitur . . .

Tehát ezt az áldozatát szolgálóidnak és egész családotoknak, mindnyájunknak, kiket szent Szíveden át fűztél össze és halálod által keltettél életre, mindnyájunknak áldozatát, fogadd, kérünk Uram, kiengesztelődve, sok bűnünket elfeledve és vezérelj napjainkat a Te békédben és az örök kárhozatból kiragadni és választottaid nyájába számlálni méltóztassál. Te légy Uram, a mi pásztorunk, „ha halálos árnyak völgyében kell járnunk, akkor sem félünk, hisz meg-

újulás vizére vezetsz és felüdíted tikkadt lelkünket és irgalmasságod kísér életünkön végig, szabad lesz hajlékodbba laknunk örökké!”

Ó Uram, mi jó pásztorunk! ragadj ki az örök kárhozatból, ne engedj vesztünkbe rohannunk, hanem tarts vissza ellenállhatatlan hatékony kegyelmeddel. Megfoghatatlan nagy isteni előrerendelésed beláthatatlan szédítő örvényeiből helyezz ingyenes jóságod vállaira és sorozz választottaid, az örökké boldogok nyájába . . . Ezután a legnagyobb, egyetlen igazi nagy kérésünk után, melyet utoljára helyeztünk oltárodra, *kérünk Uram, ezt az áldozatot kegyeskedjél mindenben megáldani, jóváhagyni, megerősíteni, elfogadottá és kedvessé tenni, hogy nekünk szeretett Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus testévé és vérévé váljék.*

ÁTVÁLTOZÁS

ÚRFELMUTATÁS . . .

. . . És most már a pap ajkán megszűnik az imádság és az utolsó vacsora szavait susogja s aztán Krisztus mondja el a pap ajka által az átváltoztatás szent szavait úgy, ahogy az utolsó vacsorán először elmondta és ott van az oltáron az Ő teste, ahogy a kereszten függött, az Ő vére, ahogy ott kifolyt. Újra most is feláldozza magát, ha kellene, újra meg is halna értünk, élő imádságként kiált, közbenjár értünk. Elhalkul lelkem érzés-orgonája, elhallgat minden önző kis imádságom recsegő hangja, odaadásom csengő gyerekéneke, minden elcsöndesedik bennem, minden gondolatom térdre

ereszkedik és lelkem lélekzet-visszafojtva hallgatja a krisztusi szavakat :

Aki szenvedése előestéjén szent és tiszteletreméltó kezébe vette a kenyeret, szemét az égre emelte Hozzád, Istenéhez, mindenható Atyjához, Neked hálát adott, megáldotta a kenyeret, megtörte, tanítványainak adta, miközben mondotta: Vegyétek és egyetek ebből mindnyájan :

MERT EZ AZ ÉN TESTEM.

Szemem szerető nagy hittel rászegződik a felemelkedő szent Testre és lelkem elsuttogja azt, ami legjobban fáj, ami legjobban égeti, amit legjobban köszönök, amit nagyon kérek, ami nagyon szívemen fekszik . . . Amiért Ő meghalt! . . .

Aztán lélegzetvisszafojtott lélekkel, megkövült imádságként hallom a boldog, legszebb szavakat :

*Hasonlóképpen, miután megvacso-
ráltak, szent és tiszteletreméltó ke-
zébe vette ezt a fölséges kelyhet, is-
mét hálát adott Neked, megáldotta*

*és tanítványainak adta, miközben
mondotta :*

MERT EZ AZ ÉN VÉREM KELYHE, AZ ÚJ
ÉS ÖRÖK SZÖVETSÉGÉ, A HITNEK TITKA,
AMELY ÉRTETEK ÉS SOKAKÉRT KION-
TATIK A BÜNÖK BOCSÁNATÁRA.

*Valahányszor ezt cselekszitek, az
én emlékezetemre cselekedjétek.*

Felnézek szerető nagy hittel erre
a szent Vérré, mely értem kifolyt,
az én bűneimért, mely az Úr Jézus-
nak irántam való nagy-nagy szere-
tetéről, velem való szent, mindenek-
fölötti nagy barátságáról, *örök szövetsé-
ségéről*, értem odaadott életéről be-
szél, hitemnek erről a csodás bol-
dogító nagy titkáról. És elsuttogom
neki azt, amire lelkemnek legjobban
szüksége van . . . Feléje suttogom
ebből a szent Testből, Vérből felém
zúgó, bűgő, csengő, nagy szereteté-
nek lelkemből visszafelelő picinyke
kis visszhangját, iránta való szerete-
temet: hogy milyen jó volna, ha
igazán Szívéhez kapcsolt lélek-
kel, étellel, szeretni tudnám Őt!...

ÚRFELMUTATÁS UTÁN.

Unde et memores . . .

Azért megemlékezünk Urunk, mi a Te szolgálid és a Te szent néped ugyanazon a mi Urunknak Krisztusnak, a Te Fiadnak boldogító szenvedéséről, halottaiból való feltámasztásáról, dicsőséges mennybemeneteléről . . .

Ő volt az egyetlen igazi szépséges, Isten terve szerinti ember a földön Ádám óta. Olyan szép, tiszta és szent, hogy Isten nem zárhatta be előtte a mennyország kapuit, mikor minden bününktől, gögünktől, lázadásunktól megtépve odaállott az Atya elé: emberi szabadakarat nem lehetett olyan vad, gonosz, engedetlen ellened ó Isten, amilyen szelíd,

tűrő, jó és engedelmes én voltam
érettük a halálig, egészen a kereszt-
halálig! Érettük, helyettük tettem...

... Azért megemlékezünk a mi
Urunk boldogító *szenvedéséről, ha-
lottaiból való diadalmas feltámadá-
sáról*, mely jelzi, hogy elfogadtad,
jutalmaztad érettünk való nagy áldo-
zatát, *mennybemeneteléről*, dicsősé-
ges bevonulásáról az égbe, hová
előre ment, mint „Rex fortis et po-
tens, Rex virtutum“, mint hatalmas
és erős, a gonoszsággal vívott harcá-
ban győzedelmes Király, mint a mi
erős királyunk megnyitni számunkra
tüzes Szívével, szenvedése végtelen
többletével az örökre bezárult örök
kapukat. „Elevamini portae aeter-
nales et introibit Rex Gloriam...“
Nyíljatok meg örök kapuk, hadd
lépjen be a dicsőség Királya! Ennyi
szeretetnek nem lehet ellenállni, ez
a szeretetáradat az isteni igazság
kapuit is meg kell nyissa! Ez
előtt az új Ádám előtt, aki Isten
létére meghalt az emberekért, meg

kell nyílnia a bezárt mennyországnak!

És felajánljuk Neked a Tőled kapott adományokból ezt a tiszta áldozatot, szent áldozatot, szeplőtelen áldozatot; az örök élet szent kenyerét és az üdvösség kelyhét. Felajánljuk, odaadjuk az Ur Jézus Krisztust . . . úgy amint a keresztfán Ő maga először odaadta magát érettünk . . . értünk, helyettünk áll most is előtted, könyörög, esdekel, odaadja magát egészen érettünk!

Supra quae . . .

Tekints reá (erre a mi áldozatunkra) kegyes és szelid tekintettel és fogadd el, miként elfogadtad, igaz szolgáltnak, Ábelnek adományait és ősatyánknak, Ábrahámnak áldozatát és azt a szent áldozatot, azt a szeplőtelen adományt, melyet főpapod, Melkizedek ajánlott fel.

Nem tekinthetsz le erre az áldozatra, felajánlott szent Testre és Vérrre

másként, mint kiengesztelődve, derűs arccal. Hiszen, ha már Ábelnek egyszerű gyermeki áldozatát, a hívő Ábrahám áldozatát és Melkizedek kenyerét, borát kedvesen fogadtad, mert az Úr Jézus nagy keresztáldozatának messi napkeltét láttad rávetítődni ezeknek az egyszerű, tisztakezű, szent lelkeknek az ószövetség éjszakájában kigyúlt áldozataira, mert előre világító nagy árnyékai voltak a nagy keresztáldozatnak, úgy még inkább fogadd kegyesen, kegyesen kell fogadnod az Úr Jézus nagy keresztáldozatát és ennek az áldozatnak csipkebohorszerűen soha ki nem lobbanó közbenjárását érettünk, mely ott lobog minden szentmise-áldozatban soha ki nem alvó tüzvel. Itt lobog most is oltárunkon ép úgy, ahogy ott lobogott első oltárunkon: a keresztfán szent Fiad tüzes szívéből Feléd — érettünk!

Supplices te rogamus . . .

Esdekelve kérünk . . .

Annyi sok bennünk a sötétség, bűn sötétsége, önzés ködje, olyan zavaros életünk bora, olyan durva és keseredett életünk lisztje, melynek át kell változni szent Testeddé, Véreddé, hogy oda se merjük helyezni az oltárra, még ha fel is ajánlottuk Neked. *Esdekelve kérünk, mindenható Istenünk, hogy jó gondolatainkat, jó szándékainkat, felajánlott életünk adományát vinné szent angyalod keze mennyei oltárodra isteni fölséged színe elé, hogy elteljünk mennyei áldással és kegyelemmel mindnyájan, kik ez oltárról részesedvén szent Fiad szentséges Testét és Véréit magunkhoz vesszük.*

Halottainkról való megemlékezés.

Emlékezzél meg Uram szolgálóidról és szolgálóidról, akik közülünk eltávoztak a hit jelével és a béke álmát

alusszák . . . Emlékezzél meg Uram azokról, akik már nem lehetnek itt közöttünk, már nem vehetik magukhoz szent Testedet; akik oly közel voltak szívünkhöz és mégis el kellett szakadnunk tőlük. Ó bár csak ott lehetett volna ez az imádságunk, jó misehallgatásunk halálos ágyuknál! De Te, Uram, előre láttad már akkor is ezt a mostani imádságunkat, esdeklésünket érettük. Te adsz Uram annyi szeretetet szívünkbe irántuk, lehetetlen, hogy Te ne szeressed őket százsorta jobban, ne könyörölnél rajtuk s „irgalmasságod nagy volta szerint ne törölnéd el gonoszságukat“. *Nekik Uram és minden Krisztusban megholtnak adj meg-enyhülést és vezesd őket az örök világoosság és béke honába . . .*

Nobis quoque peccatoribus . . .

Nekünk is bűnös szolgálóidnak, kiknek élete folytonos haldoklás, ezer fájdalommal, fáradsággal kopik bennünk az élet friss ereje, akiket mégis

folyton ingyen, érdemtelenül megajándékozol a további étellel, nekünk is, *kik irgalmad sokaságában bizunk*, ha eljön a végső nagy agónia, a halál, ha irgalmadnak vége szakad és nem engedsz tovább élnünk vagy ha irgalmad végét veti a földi kinnak, megajándékoz a jó élet jó végével, *adj részt*, nem mert megérdemeljük, *és adj közösséget szent apostolaiddal és vértanúiddal: Jánossal, Istvánnal, Mátyással, Barnabással, Ignáccal, Sándorral, Marcelinnel, Péterrel, Felicitással, Perpétuával, Ágotával, Luciával, Ágnessel, Ceciliával, Anasztáziával és minden szenteddal*, akik éppen olyan törekény test üvegedényében hordozták lelkük mécsesét, mint mi és mégis fénylő, ragyogó örökmécseseiddé, az örök élet égboltjának fénylő csillagaivá, erősekké és szentekké tudtak lenni. *Közösségükbe végy fel minket, nem mert megérdemeljük, hanem, mert Te a bocsánatot bőségesen osztogatod Krisztus Urunk által.*

Aki által mindezeket a jókat, ezt a szent Kenyeret és Bort, Uram teremtetted, megengesztetted, és Tedd Véréddé átváltoztatva nekünk nyújtod. Átala, vele és benne neked Istennek, mindenható Atyának, a Szentlélekkel egyetemben minden tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké. Amen!

MIATYÁNK . . .

Pater noster . . .

Éjszakánként értünk imádkozó Urunk, engedd, hogy odakuporogjunk minden szárnyaló zseniális gondolatunkkal, minden gögös, égígérő új bábel-tornyot építő vágyunkkal, minden lázadó érzésünkkel és nyomorúságunk szakadékaival önmagunkban lábaidhoz és új égbe kívánczó Dedalusz vággyal kérjünk: adj lelkünknek szárnyakat, erős fehér szárnyakat, melyeknek fehérsége nem olvad le kemény tisztaságot csak hazudó viaszként az Istenközelség napfényén. Végy fel Uram bennünket imádkozó nagy lelked szárnyaira, „mint a sas, aki fiait hordozza szárnyain és tanítgatja, biz-

tatgatja őket a szárnypróbálgatásra". Vigyél, emelj fel a Végtelenhez: taníts meg Uram imádkozni bennünket.

... Magunk legnagyobb emberi zseniálításunkkal sem mertük volna így kitervezni, ily bizalmas melegséggel, hogy így merjünk a Végtelenhez szólni. De Te magad tanítottál rá, parancsolod: „így imádkozatok“, ezért *hát üdvös parancsokat készítésére és isteni tanítástól vezetve merjük mondani: Mi Atyánk!...*

Mi Atyánk! Ki minden földi apai vesződésnél, verejtékezésnél százszorta nagyobb szeretettel vesződsz velünk, rakoncátlan kis földi gyermekeiddel, kemény szerető apai kézzel, szívvel nevelgeted neveletlenségünk, engedsz útjainkra és százszor visszaterelsz tévutakról. Atyánk, ki nem a földet túrod, nem napi kenyérgondban verejtékezel, hanem minden földi gond fölött messze a *mennyekben vagy* és az isteni bölcsesség magasságából s az örökkévalóság perspektíváiból nézed éle-

tünk, öröködéseink és sikereink parányi kis hegycsúcsait, glecsereit és szakadékait. Ki öröktől fogva isteni terveidben, önmagadban, az örök Igébe, szent Fiadban látsz és szeretsz bennünket és ajándékozod meg csupa-élet, csupa-lélek önmagad hasonlóságával lelkünket. Atyánk, bár soha, soha ki ne oltanánk, el ne fojtanánk a Te hasonlatosságodat, a lelket önmagunkban, soha el ne felejténék, hogy fiaid vagyunk, hanem a Te szépséged, erőd muzsikálna, lüktetne, tobzódna életünk színeiben — *megszentelnék a Te nevedet!* Dicsőségedre lennénk, neved himnuszát zengenék nemcsak a teremtés bennünk is lüktető fizikai és pszihikai vastörvényszerűségével, hanem öntudatos szabad felédtörtetésünk harcoss harmoniájával; nemcsak azzal, hogy a világrénd feléd tartó óriási naprendszerében visznek a fizika és lélektan törvényei elkerülhetetlenül s kiszakíthatatlanul a Te útjaidon feléd, hanem hogy köz-

ben lelkünk arca önként is feléd fordul, mint a virág a nap felé.

Hogy lennének sugarai fényednek, vagy legalább is kicsinyke fényes árnyékaid, (hisz a végtelennek az árnyéka is fény) s nem örök semmibe hulló fények, eltévedt sugarak, melyeket örökké sehol senki sem ver vissza és nem találnak sötétséget, melyet eloszlathatnának és nincsenek otthon a fényben . . .

Jöjjön el a Te országod, hol minden fény sötétséget oszlat és minden sugárka másikra talál, mellyel testvérien összeölelkezhet. *Jöjjön el a Te országod*, hol nem kell többé remegnünk attól, hogy lelkünk fényét kioltja a bűn, elfujja kísértések szele. Hol lelkünk fényben fürdik; nem földi szépségek, tudás mélységeiben, emberszív szeretetének muzsikáló csillagfényén és holdsugarán, hanem szemtől-szembe látunk majd Téged, fürdik lelkünk Benned, örök napfényünkben és a hazataláltság boldogságában ragyog lelkünk, mint a nap.

Érezzük, hogy tieid vagyunk és Te miénk vagy Atyánk. Miénk: egészen és örökre!

De amíg földi ködben és sötét-ségben vándorolunk hazafelé, míg rossz testvérek akadnak köztünk, irigy Kainok és új tékozló fiúk, míg küzködni kell a rosszal, *legyen meg a Te akaratod*. Te tudod, hogy mi értelme az értelmetlen küzködéseknek, Te tudsz mindent. Azt is, hogy mire voltak jók a ködös hangulatok, lelki elhagyatottságok éjszakái, mikor lestük-vártuk egy kis szeretetet, békesség sugárkáját és nem akart felénk pirkadni. Azt is tudod, hogy mire voltak jók a keresztutak és úttalan utak... és mikor zuhant a lelkünk, kezedből egészen ki még akkor sem estünk. Mikor kitéptük kezedből kezünk és felkínált akaratod szikláját elrugtuk magunk alól, mert szeszélyes gyerek-kényességünk keménynek találta, akkor is akaratod kiterjesztett két kezébe estünk és ez a fészek is bölcs

jóságoddal volt puhára bélelve szá-
munkra. Legyen meg a Te akara-
tod . . . hála legyen akaratodért!

Ne engedd Uram, hogy minden-
napi gondok, test, betegség, szegény-
ség, éhség, környezet lekötözzék lel-
künket és megfojtsák bennük a jót:
ezért *mindennapi kenyerünket add
meg nekünk ma*. Mindennap add
meg azt a darab földet, esőt, nap-
sugarat, csöpp harmatot, melyre
szükségünk van, ha már az anya-
giak talajába ültettél bennünket. Adj
Uram az anyagiakból, e világ erői-
ből, szépségeiből, kincseiből annyit,
amennyire szükségünk van; hisz nem
lehet virága a sziklára ültetett ró-
zsának és nem csirázhat ki az út-
félre esett mag. Adj Uram annyit,
amennyire szükségünk van, annyit,
hogy se a bőség el ne rothassza,
se a nyomorúság el ne sorvassza
lelkünk földi gyökérszáleit.

És ha mi mégis minden életerőt,
mellyel megajándékozol és minden
jóságod erejét, mellyel körülölelsz,

gyűlölet és irigység és bosszúállás tövisévé és anyagiás önzés bojtortánjává alakítjuk önmagunkban s ha hiúság száraz kórójává száradt lelkünk vagy minden jóságod ezer színű, erőd örök ajándékait lépvirággá kocsonyásítjuk, minden ránk pazarolt szeretetedet tékozoljuk, ne követeld tőlünk szigorúan számon, engedd el a mi sok nagy tartozásunk. Úgy annyira engedd el, amennyire mi is elengedjük azoknak csip-csup tartozásaikat, akik elsikkasztották beljüketvetett bizalmunkat, megcsalták jóságunkat, meglop-ták szeretetünket, meggyilkolták szívünket. Elengedjük, *megbocsátjuk az ellenünk vétkezőknek* egészen minden lelki tartozását, hogy Te is elfeledd egészen a perceket, mikor ösztönös vágyaktól részegülten bűn sarában hempergett lelkünk, földi örömök ezüst tallérjaiért eladtunk Téged, kigúnyoltuk bizalmadat, összetiport féreggé kínoztuk szeretetedet és megöltük, sőt keresztrefeszítettük

volna még legyőzhetetlen nagy jó-
ságodat is!

Bocsásd meg mind, mind a mi
vétkeinket!

És ne vigy minket a kísértésbe,
ne engedd, hogy a rossz nagyon
ránk nehezedjék, gyenge testünk ros-
kadozzék szárnyaló lélek súlya alatt,
gyenge lelkünket nyomja a test má-
zsás súlya s szakadásig feszüljön
lelkünk a vér sikongó-búgó zenéjén.
Ne engedd, hogy elrontott, romba-
dőlt életünk ijesztő árnyékainál fé-
nyesebbnek lássuk a kétségbeesett
halál örök sötétségét. Ne engedd,
hogy úgy érezzük: kell vétkeznünk,
hogy úgy körülólalkodja lelkünket
a jó fehérlő báránybőrében a go-
noszság, úgy lenyüggözzön félelmetes
nagy erejének pokoli árnyékával a
rossz, mintha már Te is ezt akar-
nád, Te kísérténél. Hisz Te „nem
kísértesz senkit“ ne engedd hát bol-
dogító, megbocsátó jószágod nap-
sütéses hegyeiről örök büntető igaz-
ságod mélységeibe vetnünk magun-

kat, nyujtsd hát felénk ilyenkor kezedet, add, hogy észrevegyük és megragadjuk jószágod felénk nyujtott kezét . . . *szabadíts meg a gonosztól!*

Libera nos . . .

Ments meg Uram minket minden mult és jelen és jövő rossztól. Minden mult rossztól, mely öröklött terheltségekben, szerzett rossz tulajdonságokban ott ólálkodik bennünk ma is, megkérgesíti lelkünk finom hajszálgyökereit, mellyel Beléd van ágyazva és sötét aggasztó árnyékot vet előre lelkünk titokzatos jövőjébe, örökkévalóságunk megsejthetetlen jövőjébe. *Ments meg minden jövő rossztól, bűntől, elesésektől, váloutakon ne engedj szakadékok felé menni és ha zuhanunk, ne engedj ott maradni kiraboltan minden reménytől, jöjj értünk, lelkünk nagy Szamaritánusa: ne engedd, hogy lelkünk belekérgesedjék a bűnbe!*

Mindazok kedvéért, akik Neked kedvesek s kiket lelkünk Édesanyjául és testvéreiül adott jószágod, az ő kedvükért és közbenjárásukra, a boldogságos Szűz Mária, szent apostolaid Péter és Pál és András és minden szentjeid közbenjárására adj kegyesen békét napjainkban, hogy irgalmasságod által a bűntől és minden háboritástól mentek legyünk.

PAX DOMINI . . .

(A pap a szent ostyából letör egy kis darabkát s miközben a kehelybe bocsátja, mondja: Pax Domini . . .)

Engedd Uram éreznünk, hogy ellenállhatatlanul hatékony kegyelmeddel Te magad kívánod nekünk és teszed valósággá a pap imádságos kívánságát: *Pax Domini . . . Az Úr békéje legyen mindig veletek.* És mi csendesen susogjuk vissza: *Et cum spiritu tuo . . . És a Te szolgád lelkével is!* A Te békéd legyen Uram szolgád lelkével, kinek szívéen át a bűnbocsátó feloldozásban, lélekkeltegető tanításban, léleknevelgető szentségekben, papi szóból, papi jószágból, papi lélek erejéből a Te békéd árad felénk. Adj békességet az Ő lelkének, teremts

Uram diadalmas, győzedelmes békét papjaid lelkében, hogy egészen s egyedül a Tiéid legyenek és így egészen a miéink.

Haec commixtio . . . Ami Urunk Jézus Krisztus Testének és Vérének ez összeelegyítése szolgáljon nekünk, akik azt magunkhoz vesszük, az örök életre . . . Amen !

AGNUS DEI...

A tölgy ember, „kinél nagyobb (az Úr Jézus szerint,) nem született még az emberek között“, Keresztelő Szt. János hajtja meg tölgy-lelkét ebben a néhány szóban az Üdvözítő jóságos, szelíd, alázatos Szíve előtt: *Íme az Isten báránya, ki elveszi a világ bűneit!*... „Íme az Isten báránya“ — suttogja a tölgyember — „ki elveszi a világ bűneit, kinek nem vagyok méltó saruszíját megoldani!“

Tölgy-akaratnak csak szálkássága van bennem, oly sok bennem a félszeg nagyság, gyerekes akaratosdi, az igazi öntudat karikatúrája dacos-ságban, torz keménységben, gögben. Ó, ha mindez igazi tölgy-egyéniséggé, fegyelmezett, öntudatos, leszűrt aka-

rattá égne, tisztúlna bennem, az Úr Jézus szelídségének, jóságának, önuralmának magamra mintázásában. Ó, ha tölggyé lennék s úgy tudnék meghajolni mélyen az Úr Krisztus végtelen perspektívájú egyénisége előtt . . . *Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit*, vedd el sok dacosságom, szeszélyességem, önfejűségem, győzz le szelídségeddel. Bocsásd meg, hogy annyi bűnbe belevittek torz akaratom, önfejű szeszélyességem, gögöm, hogy olyan kegyetlen tudtam lenni másokkal, olyan könnyelmű lelkeimmel, olyan meggondolatlanul szeszélyes veled szemben, *irgalmazz nekem... Isten báránya... irgalmazz nekem*, add a Te erős aláztatosságodat, jóságodat, türelmedet nekem! . . . *Isten báránya... adj nekünk békét!* A belső kialakultság, harmonia, önfegyelmezettség, lemondások békéjét. A mennyország felé öntudatosan haladó, a hazatérő élet békéjét add nekünk Uram!

KÉSZÜLET ÁLDOZÁSRA.

Uram Jézus Krisztus, aki azt mondottad apostolaidnak: Békét hagyok rátok, az én békémet adom nektek, ne tekintsd az én vétkeimet, hanem anyaszentegyházad hitét. Jóakaratom szerint tartsd meg szentegyházadat békében és egységben. Ki élsz és uralkodol Isten, mindörökkön örökké. Amen!

Mi az a simogatás, langyos tavaszi szellő, napsugár, meleg kéz simogatása az arcnak, kéznek, ahhoz a folytonos, megszokottan észre sem vett, de örök-hűséges simogatáshoz, mellyel a szív küldi minden dobbanásával az új vért, az új erőt, simogatja új élettel belülről állandóan a test minden tagját, sejtjét! Mi az a simogató boldogság és öröm, melyet ez a szép világ és felénk

nyíló, nekünk nyíló emberszív-margarétái sugározhatnak felénk, ahhoz a simogató, lelket felpeszditő boldogsághoz, örömhöz, békességhez, amit állandó gazdag sugárkévekben küld felénk lelki égboltunk napja: az Úr szerető Szíve. Ez az igazi békesség, „melyet a világ nem adhat”: hogy érzem, ha ver is véresre az élet és tövissé aszott boldogságrózsák agyonvérzik is szívemet, ha kívül és belül minden összeomlott is, de szeret az Úr és gondja van rám, gondoskodik lelkemről, új és új falatkenyér kegyelmet küld-lüktet felém. Övé vagyok, szeret, még ha Ciréneiye is vagyok a keresztúton. Ezt a békességet add meg nekem Uram! Ne nézd, hogy zúgolódva hordom csak keresztemet, ne nézd, hogy kitépem magamat kezedből, hogy kegyelmed pirosuló erejét — a keresztfa csodaforrásából fakadt erőt — bűn gennyévé rothasztottam magamban. *Ne respicias peccata mea, ne tekintsd az én vétkeimet,* hanem

csak anyaszentegyházad hitét nézd, nagy öntudatát és bizalmát bűnbocsánatod erejében, kereszthalálad végtelenségében, minden háromnapos hullaszagú Lázár-lélek feltámasztásában. Ezt az egyházadat *békében és egységben megőrizni* kegyeskedjél, betegségek és szakadások nélkül; túláradó kegyelmeid erejét lüktesd Uram, egyházad nagy misztikus testébe, hisz a nagy test frissen lüktető élete elsöpri a betegséget, halál csiráját mellőlem, belőlem is, kis tagjából, kis sejtecskéjéből!

Uram Jézus Krisztus, élő Istennek Fia, ki az Atya akaratából a Szentlélek közreműködésével halálad által a világnak életet adtál, szabadíts meg engem e szentséges Tested és Véred erejével minden ganoszságtól és minden rossztól. Add, hogy parancsaidhoz mindig hiven ragaszkodjam és ne engedd, hogy Tőled valaha elszakadjak. Ki ugyanazon Atya Istennel és a Szentlélek-

kel együtt élsz és uralkodol, Isten mindörökkön örökkön. Amen!

Uram Jézus Krisztus, nem valami távoli s hatalmában megkövesedett Végtelennek, hanem az önmagának élő, önmagában gazdag életet élő, de jósága erejével bennünk is élő Istennek Fia — adj lelkemnek is lüktető isteni életet! Uram Jézus Krisztus, ki az Atya rajtunk, nyomorult jóságának paradicsomából büntető igazságának karsztjára szökött gyermekein könyörülő akaratából és a Szentléleknek besározott lelkünkön is az Isten-hasonlatosságot szenvedélyes szerelemmel mentő, ihletetten helyreállító közreműködésével *halálad által a világnak életet adtál*, ha már lelkem bűnökben tönkretett Istenképének helyreállításához, feltámadásához a Te isteni hősiességed, isteni önfeláldozó kereszthalálad kellett, értem feláldozott *szentséges Tested és Véred ereje által szabadíts meg minden gonoszságomtól*, bűnös megszokások

erejétől és *minden* igazi, lelkem szempontjából vett *rossztól*. Add, hogy mindig hozzátapadjon, hozzásimuljon életem *parancsaidhoz*, parancsaid erődes sínpárjain fussak feléd. *És ne engedd*, hogy ösztönök ereje által bűn mélységeibe zuhanjon lelkem és ha zuhantam, ne engedd, hogy kifosztottan útszélen maradjak összezúzott akarrattal, halódó reménnyel, ne engedd, hogy *Tőled* örökre *elszakadjak!*

Testednek vétele, Uram Jézus Krisztus, melyet én méltatlan, magamhoz venni bátorkodom, ne váljék ítéletemre és kárhozatomra, hanem kegyességed szerint szolgáljon testem és lelkem oltalmára és lelkem gyógyulására. Ki élsz és uralkodol az Atyával és Szentlélekkel egyetemben, Isten, mindörökkön örökké. Amen!

Az ezerszínű édes bűn úgy körülfonta ezüst pókhálójával lelkem, a kultúra rafinált ezerízű lakomája, világban kószáló és száz felé torzkoskodó érzésem úgy elrontotta lelkem egészséges éhségét az Élet

Kenyérére; nem éhezem, nem vágyom és ezért nem is vagyok méltó rá, mikor veszem. *Testednek vétele Uram, melyet én méltatlan magamhoz veszek, mégis ne szolgáljon ítéletemre és kárhozatomra.* Ha erőtlenség vagyok, ha étvágytalan is satnyult a lelkem, ne lelkem „ítéletét egyem” hanem Tested minden vétele erősítsen, hozza friss dobogásba szívem, friss keringésbe érzéseimet, hozzon friss lendületet akaratomba. A Te gazdag érzésvilágod, Isten felé kitérő emberi lelked, a Te „pietásod” Isten felé örvénylő szerelmeserős jámborságod, lelkem zúgó örvényeibe lehajló *kegyességed által szolgáljon lelkem és testem oltalmára.* Őrizze meg lelkem a bűn tarka csillogó hálójától és testem a vér s ösztön sodró-vonzó, a kényelem alató szirén-énekétől. És *szolgáljon lelkem gyógyulására,* gyógyítsa meg lelki vérszegénységem, étvágytalanságom, adjon lelkemnek friss érzést, akarást, é l e t e t !

ÁLDOZÁS ELŐTT.

Ó Uram, hiszem, hogy jelen vagy e kenyérben, de olyan hideg és felszínes ez a hitem, nem tüzesíti át lelkemet. Nemcsak, hogy nem fogad lelkem kiskapujában a tisztaság kerubja és az akaraterő hőroza, nemcsak, hogy méltatlan vagyok, bűnös vagyok, hogy agyonéheztetett, vézna, halálos vétkektől poklos élőhalott a lelkem, de még a vágyam is olyan vérszegény; olyan nagyon beteg vagyok Uram, hogy már az erőre, egészségre, életre se vágyom, már Téged sem éhezlek. Nem ég bennem a vágy a lelkierő, egészség, tisztaság után, Utánad. Ó Uram, segíts, adj nagy vágyat Teutánad. Vágyat, mely nem enged nyugodni és a könnyű örömeök rétyéről is üz

feléd, a bűn legmélyebb szakadékaiból is a bánat mély vergődésében sodor vissza Hozzád, a hétköznapok fásult országútján is kínoz és gyötör feléd, a szenvedés sziklás meredekjén korbácsol fölfelé, vérző lábbal, vérző szívvel, egyre csak feléd! Adj vágyat, mely mindig és mindenütt és egyre sodróbban hajt, űz, korbácsol, vonz feléd; sötétkeserűvé tesz mindent, amiben nem látja tükröződni arcod és nem enged nyugtot, míg meg nem nyugszom elszakíthatatlanul Benned, meg nem talállak önmagam egész kialakultságában Téged egészen, maradtáktalanul, örökre, ó én Uram!

URAM, NEM VAGYOK MÉLTÓ...

Uram nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak szóval mondd és meggyógyul az én lelkem.

Csak egy szó, ha távolkószál Tőled lelkem tavaszi vágyak szellőjén, mikor olyan édes az élet Nélküled is ; anyagiak csillogó páncélja, ha rá rozsdásodik lelkemre, kísértések idején, ha halódik akarásom, csak egy szót Uram, kegyelmed egy ellenállhatatlan szavát és megmentetted, kiszabadítottad, újra Tiéd a lelkem !

Csak egy szót szólj Uram, egy szót, kegyelmed egy szavát, mely ott zúg-búg, muzsikál fülemben minden muzsikáló földi szeretetnél melegebben, ott harsog minden csábító kí-

sértésnél, vér és harag tombolásánál erősebben. Csak egy szót, mely addig dolgozik bennem, addig vájja érzéseimet, kínoz, korbácsol, boldoggá tesz, míg lelkem minden sebe meg nem gyógyul, míg csak Hozzád nem forr a lelkem, terveidhez nem simul életem. *Úram, nem vagyok méltó*, hogy lelkem hajlékába jöjj, de csak egy szóval mondd és meggyógyul az én beteg lelkem... és akkor eljöhetsz, kitárt kiskapujú, Téged váró méltó szép hajlékod, meleg kis kőkápolnád lesz lelkem és életem a Te terveid, gondolataid, sugallataid dús, napsugaras kiskertje. Amen, amen!...

TARTALOM:

Szívünk miséje (Bevezetés)	5
Lépcsőima	9
Aufer a nobis	18
Glória	20
Szentlecke	24
Munda cor	27
Evangélium	29
Főljánlás	31
Orate fratres	38
Praefatió: Sursum corda	40
Sanctus	45
Kánon Úrfelmutatásig	47
Átváltozás	53
Úrfelmutatás után	56
Miatyánk	64
Pax Domini	74
Agnus Dei	76
Készület az áldozásra	78
Áldozás előtt	84
Uram, nem vagyok méltó	86

Lelkiélet kis könyvei.

12. Avancinus M.
A tanító és csodatevő Jézus II.
Elmélkedések pünkösd után 13. vasárnaptól
22. vasárnapig.
Ára 1 P.

13. Avancinus M.
A tanító és csodatevő Jézus. III.
Elmélkedések pünkösd után 22. vasárnaptól
az utolsóig.
Ára 1 P.

14. Paul de Jaegher S. J.
Bizalom Szűz Máriaiban
Ára 80 fillér.

15. **Szűz Mária és a Szíve**

Ára 60 fillér.

16. Endrefalvy Ottó
Szivek Miséje
Elmélkedések a szentmise imáiról.
Ára 60 fillér

